

[Socialministeren.]

Frygt for de øgede Udgifter, men i øvrigt har de ønsket at drøfte Sagen roligt og velvilligt neutralt, ja, endog Blade som „Østsjællands Folkeblad“, „Aarhus Stiftstidende“ og ikke mindst „Kristeligt Dagblad“ er i mere eller mindre varme Udtryk gaaet positivt ind for, at Partiernes i denne Sag virkelig for en Gangs Skyld vilde se fordomsfrit paa den og naa til et Resultat, som det danske Folk kunde være glad over og stolt af.

„Kristeligt Dagblad“s Tilslutning i denne Sag forekommer mig at være af Værdi, naar man ser hen til, at Tusinder af Kirkens og Skolens Mænd og Kvinder netop er stærkt knyttet til forskellige Former af social Administration. Dette Blad afskrækkes end ikke af de saa ofte omtalte 13 Mill. Kr., saaledes som det oplystes forleden Dag gennem den ærede Ordfører Hr. Holdgaards Citater.

Jeg har altsaa stort set, ikke alene for mit eget personlige Vedkommende, men ogsaa for Sagens Skyld, Grund til i det store og hele at takke for den Modtagelse, Socialreformen har faaet i Pressen, og for dennes Holdning lige indtil den Dag, det ærede Medlem Hr. Krag slap Vindene løs. Jeg synes, man har ikke mindst Grund til at takke, naar man ser, hvorledes Striden, Partistriden og Desperationen mere og mere raser andre Steder netop for Tiden og øger Vanskelighederne ved at tale sig til Retten om de Sager, der i Kraft af deres Indhold og Formaal burde kunne hæves op til en interesseret Drøftelse ogsaa mellem helt forskellige Synspunkter, for saa vidt disse Synspunkter da overhovedet repræsenterer Ønsket om at have Orden og Fred i Samfundet og at fremme dettes Udvikling paa Lovens Grund.

Der har jo ogsaa her paa Rigsdagen været den samme udtalte Nuance mellem Venstres ærede Hovedfører og de Konservatives Ordførere, men jeg lægger ikke nogen større Vægt herpaa.

Der er sagt alt for mange anerkendende Ord, ogsaa fra den ærede Ordfører for Venstre, om mine Evner, om det store Arbejde o. s. v., o. s. v. Selv den ærede Ordfører Hr. Geert-Jørgensen, der ligefrem fnyste mod mig til at begynde med, endte

med en Anerkendelse af disse saakaldte herlige Evner. Naa, vi har jo alle saa meget af BARNET i os, at vi altid bliver glade for Paaskønnelse, og særlig glædede det mig, at det ærede Medlem Hr. Krag udvidede denne Anerkendelse specielt til mine Medarbejdere og navnlig Embedsmændene, som alene har baaret Sliddet af Pligtfølelse og af Interesse for Arbejdet, medens man i hvert Fald har Lov til at formode, at det, der driver mig, er Førfængelighed.

Men Anerkendelse er nu godt, og jeg synes, at man burde ogsaa fra Pressens Side i langt højere Grad, end det ellers hidtil sker, anerkende virkelig Dygtighed og Flid hos Modstandere, det tager man saamænd ingen Skade af, og jeg ved, at jeg selv gør mit yderste for altid at anerkende andre og tilbagestrænge min personlige Antipati. Jeg husker saaledes fra min Justitsministertid, at jeg ustandselig bestræbte mig for at anerkende min Forgænger, men det var ikke let, og det er heller ikke min Skyld, naar jeg i denne Tale ikke formaar at gengælde det ærede Medlem Hr. Krags Anerkendelse i den Udstrækning, som mit retsindige Hjerte i og for sig brænder efter.

Men hvor forsigtig og hvor afventende Pressen i det hele har været indtil de sidste Dage, saa er der to Hovedspørgsmaal, som stadig fra den første Dag, Socialreformen blev nævnt, har været fremme overalt, det være sig i Pressen, det være sig fra Indsendere eller fra politiske Talere ude i Landet, og endelig fra de ærede Ordførere for Oppositionen, to Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Retsvirkningerne af Hjælp efter det nye System og Spørgsmaalet om Udgiftsforøgelsen, to Spørgsmaal, der er af en saa fundamental Interesse ikke mindst for Tiden, hvor de økonomiske Forhold er alt andet end gode, at man vil forstaa, at jeg trækker disse to Problemer og en Undersøgelse af dem frem foran alle andre Spørgsmaal og her gaar lidt mere i Dybden, end man maaske vilde finde det nødvendigt alene af Hensyn til Rigsdagens Medlemmer.

I Anledning af det første af disse to Problemer, altsaa Spørgsmaalet om det nye Systems Stilling til Retsvirkningerne af den ydede Hjælp, altsaa Spørgsmaalet om Fattighjælpens Stilling, lyder der fra